

NŐI ÖLTÖZŐ

M Á N D Y I V Á N

Az alacsony, kis Hirmanné megfogta a tálcáját, és azt mondta: — Anikónak éppen egy ilyen férfire volt szüksége. — Elhallgatott. Várta, hogy a férfi feléje fordul az asztalnál.

A férfi az üres konyakospohár mellett ült, és lenézett a mélybe. Kisasszonyok közlekedtek az asztalok között. A süteményespult üveg-fala mögött egy sötétvörös hajú nő állt. Kiadott két tátracsúcsot, közben, alig észrevehetően, fölített a karzatra.

Mindig így csinálja, gondolta Hirmanné, alighanem ezzel a férfivel is így ismerkedett meg.

A vendég éppen hogy megmozdította az ujjá hegyét. Akárcsak a testvérének integetne, aki vonatra száll. „Bármi történjék, számíthatsz rám.” Még mindig nem fordult Hirmanné felé, ahogy megjegyezte: — Kedves gyerek.

— Az, az — bölintott Hirmanné. Átment egy szomszéd asztalhoz, ahol fizettek. Aztán megint visszajött. — Anikót vezetni kell, meg kell fogni a kezét. — Elhallgatott, majd felsóhajtott. — És ön annyifelé járt már életében. A lányok azt mondják, hogy Mexikóban is volt.

A férfi lefelé bámult a mélybe. — Semmi esetre se hagyom, hogy halásznadrágban üljön az ablakban.

— Ó, halásznadrágban!

— Tűzpiros halásznadrágban. — Arról beszélt, hogy majdnem rosszul lett, amikor Anikót megpillantotta az ablakpárkányon tűzpiros halásznadrágban. A rendőr már felített, sőt fel is küldött egy fiút, de Anikó még mindig csak ült, és vajas kenyeret evett.

Hirmanné a tálcát lóbálta, nevetett. — Ez ő! Erről ráismerek.

— Csúnyán kikapott tőlem — biccentett a férfi. A fejét csóválta, és kért egy duplát.

— Nahát! — nevetett Hirmanné. Még a lépcsőről is visszanezett a férfire. Ahogy elment az üvegfal előtt, beszólt Anikónak. — Panasz-kodnak rád.

Anikó elmosolyodott, felnézett a férfire. — Kicsit szigorú hozzám, de nagyon kedves.

— Hol szedted fel? — kérdezte Anikó mellett egy magas, barna lány.

— Az ő kocsija áll ott kint? — kérdezte egy szőke kisasszony.

Anikó vállat vont. — Nem egy hétköznapi ember, az biztos.

Két kisasszony között állt Anikó. Egy vékony barna és egy tömör szőke között.

— Jól mutatnak így — mondta a vezetőnő. Egy értekezleten is megállapították, hogy jól hatnak egymás mellett. Ha a vendég pillantása rájuk esik.

— En minden vendéghez egyformán kedves vagyok — mondta Hirmanné a kávéfőző gép mellett.

— De azért, hogy mindig az ilyen Anikó-féléknek legyen szerencsésük! — Szomorú, mosolytalan arca volt a kávéfőzőnőnek.

Ures dupláspoharak mezőnye a gép mellett.

— Majd otthagyja a férfi. — Hirmanné vállat vont. — Borika is elpasszolta az orvosát, azt hitte, hogy elveszi feleségül, aztán semmi se lett a dologból.

— Mert nem tudnak viselkedni. — A gép sistergett.

A férfi, odafent a karzaton, tenyerébe dütötte az állát. Hogy is volt csak? Lehet, hogy be se mutatták Anikót? Akkor hogy ismertem meg? Hiszen én nem szoktam süteményt vásárolni, utálok az édességet.

— Keresett a Stefi — mondta a szőke süteményes kisasszony.

— Stefi? — Anikó ránézett.

— Mintha nem tudnád! A kávéfőzőnő a Zónából.

A három kisasszony egy vonalban állt az üvegfal mögött. Anikó megfogta a barna kisasszony kezét, és megfogta a szőke kisasszony kezét. — Hazajöhetne már a Stefi férje — mondta mosolyogva.

— Miért? — kérdezte a szőke. — Hol van?

— Berlinben, a Berczeller zenekarral. Több mint egy hónapja.

— Ajaj! — sóhajtott a barna.

— Már be se merek menni hozzá a Zónába. — Anikó elengedte a kisasszonyok kezét. Egy férfire nézett, aki megállt a pult előtt, de azért tovább beszélt. — A múltkor szétdobta a ruhámat.

— Szétdobta? — A vékony, barna értetlenül megrázta a fejét.

— Azt mondják, hogy a húga komoly lány. — Hirmanné letette a duplát az asztalra.

— Ugyszólván minden érdekli. — A férfi megfogta a poharat, aztán elengedte. — Valóságos regényt kellett neki írnom az utazásaimról. Nem volt elég, hogy elmondtam, le is kellett írnom.

— Igaz, hogy Mexikóban is járt?

A férfi elmosolyodott. Ebben a pillanatban Anikó húgával beszélgetett a szűk, kis szobában. — Látta Josephine Bakert és Chevalier-t? — kérdezte a lány. — Amikor Párizsban jártam, Chevalier éppen külföldön szerepelt, de Bakert láttam. — Anikó húga egy nevet említett, amit ő már nem ismert. Még lemezről se ismerte azt a nevet. Hátrament a szoba másik végébe Anikóhoz, és akkor a lány már nem kérdezett többet. Háttal ült nekik, kibámult az ablakon. Ez eleinte furcsa volt, de aztán meg lehetett szokni. — Nem küldhetem el mindig hazulról — mondta Anikó.

— Egy bécsi utazást terveztünk a férjemmel — mondta Hirmanné. Hóna alá vette a tálcát. — Aztán nem lett belőle semmi.

Már kevesen voltak a presszóban. A sárga pulóveres vezetőnő többször is elsétált az asztalok mellett. Mintha azt a pár vendéget is távozásra akarná felszólítani.

Hirmanné megkérdezte: — Zárás után elmennek valahová?

A férfi felnézett rá. — Mindig elmegyünk valahová. — Mosolygott. Megfiatalodott ebben a mosolyban. Kedves, kisfiús volt az arca, és még az se tűnt lehetetlennek, hogy Hirmannét is meghívja.

— Persze — bólintott Hirmanné —, menjenek csak. — A férjét említette. A férje nem tűrné, hogy akár csak egy félórával is később menjen haza. Pedig akadt olyan vendég, aki hívta.

Hirmanné a tálcát forgatta, lenézett a férfire. — Én csakis a komoly embereket szeretem.

A következő pillanatban tálcák vették körül a férfit. Őt-hat kisasszony állt az asztalnál. Úgy tartották a tálcát, akár a pajzsot. Hajlongtak, nevetgéltek.

— Hogy van a kedves vendég?

— Régen láttuk a kedves vendéget!

— Megcsalja Anikót a Hirmannéval?!

A vendég arca derűsen ragyogott. Pillanatra eszébe jutott, hogy egy üveg Cinzanót rendel. Aztán felpillantott egy fekete kisasszonyra. „Mindig rosszakat mond Anikóról.” Nem rendelt semmit.

— Beszélgettünk. — Hirmanné hátrahajtotta a fejét. — Mi mindig csak beszélgettünk.

Senki se törődött vele.

— A múltkor egy másik kocsival volt itt — hajolt előre az egyik kisasszony.

Mielőtt a férfi bármit is mondhatott volna, az egyik társnője közbeszólt. — Dehogy! Ugyanez a vajszínű kocsi volt.

Mire a kisasszonyok kórusa:

— Ó, ó, vajszínű kocsi!

A vezetőnő elsétált az asztal mellett, a kisasszonyok szétrebbentek. Csak Hirmanné maradt. A vezetőnő után nézett. — Nem is olyan régen még tálcával rohangált. — Bocsánatot kért, hogy el kell számolnia, azzal ő is elment.

A férfi csaknem egyedül ült a presszóban. Ha a vezetőnő még egyszer elmegy előttem, rendelek valamit. Bár most már talán nincs is kiszolgálás. Miért ne lenne? Még nincs olyan késő.

Ebben a pillanatban szájon csókolták.

— Megcsalsz?!

Anikó állt előtte. Hátratette a kezét, mosolygott.

— Azt hiszed, nem láttam, hogy udvaroltak neked az előbb? — Tréfásan megfenyegette a férfit. — Már megyek az öltözőbe, csak várjál! — Levágtatott a lépcsőn.

A férfi utána nézett. Gyerek, kedves gyerek. Ki is mondta, hogy vannak, akik sohasem lesznek felnőttek? Lehet, hogy olvasta valahol. Meg azt is, hogy akiből kihalt a gyerek, azzal semmit se lehet kezdeni.

Maga elé bámult, és megismételte. — Akiből kihalt a gyerek...

Erszéynesné, Berek Gizzi, Csermák Panni — így következtek a női öltözők. Lent voltak —, néhány tálcás, kávéfőző, akiknek lejárt az idejük. A fülkéik előtt ácsorogtak, üldögéltek, mintha senkinek se lenne kedve levetkőzni.

A kékesfekete hajú Darvasné egy zsámolyon ült, lábát lógatta. — Lehet, hogy a férjem vár odakint, lehet, hogy a barátom. Egyik se ér semmit. — Nagyon szomorú mozdulattal megfogta az egyik mellét.

— Utálom, ahogy hozzámnyúl! — A szőke kontyos Bazsóné naran-

csot tartott a kezében. Föltépte a héját, a cikkelyeket szétdobálta a lányok között. — Rendes ember a férjem, de már attól rosszul vagyok, ahogy felém közeledik.

Hirmanné egy széken ült, a cipzárát húzogatta hátul a nyakánál. — Így nem szabad beszélni.

Bazsóné ránézett, és legyintett.

Egy magas, barna lány ránézett, és ásított. — Ma megint bent volt az az állatorvos. Uszodába akar vinni, nem értem, miért akar éppen uszodába vinni.

— Csak ne legyen pipaszár lába — mondta Bazsóné.

— Ha arra gondolok, hogy már sosem lesz semmi. — Darvasné elengedte a mellét.

— Mit sírtok! — Anikó eltáncolt az öltözők előtt. — Majd akar valaki, mindig akad valaki. — Megállt egy mozdulatban, mert megfogták hátulról.

Borika megfogta Anikó derekát, egy mozdulattal lehúzta a cipzárát a szoknyáján. Kettéhasította Anikót.

Anikó nézte, hogy lehull a szoknyája, aztán kilépett belőle. — Ezt egyszer már megcsináltad. A pultban álltam, és csak akkor vettem észre, amikor... — A lehullott szoknyáját nézte, nevetett.

— Kemény feneked van. — Darvasné elmélázva nézte Anikót.

— Neked is — bölintott Anikó.

— Nem, nem. — Darvasné a fejét rázta.

Borika pimasz, kölyök képével belehajolt Anikó arcába. — Tudod, hogy senkinek sincs olyan, mint neked.

— Emlékeztek az Icára? — kérdezte Bazsóné. — Most a Mignonba került. Annak olyan melle volt...!

— És mit gondolsz, nekem milyen van? — Anikó odalépett Bazsóné elé.

Odafent a vezetőnő leült a férfi asztalához. — Sokan irigyelnek. Pedig ha tudnák, mennyi bajom van ennyi lánnyal!

— A férfi úgy oldalról ránézett. — Vannak köztük rendesek is.

— Hirmanné — bölintott a vezetőnő.

— Például Hirmanné. — Ez úgy hangzott, mintha a végtelenségig tudná sorolni a rendes lányokat.

— Es mit gondolsz, neki milyen melle van? — Borika odalépett Anikó mellé.

— A menedzsere vagy? — kérdezte Bazsóné.

Darvasné belebámult a levegőbe, elmosolyodott. Egyszerre kislányos lett az arca.

— Az az édes, kis feneke.

Odasiklott Anikó fenekéhez, lágy, könnyörgő tekintettel felnézett, mint aki még nem biztos benne, hogy megtűrik.

Bazsóné pedig azt mondta:

— Lássuk a melleket.

— Nem, ezt nem szabad. — Hirmanné maga mellé tette kezét a zsámolyon.

Borika meg, akárcsak parancsot teljesítene, hátul, Anikó nyakánál, lehúzta a cipzárát.

Anikó lehajtotta a fejét, és már kint volt a blúzból. Kissé tétován

állt Bazsóné előtt, leszegett féjjel. Halvány, diadalmas mosoly indult el a szeme sarkából.

— Emeld fel a fejed — mondta Borika —, és egy kicsit húzd ki magad.

Anikó felemelte a fejét, és egy kicsit kihúzta magát.

Borika megérintette Anikó mellét, és Bazsónéra nézett.

Berek Gizi megfogta Anikó jobb mellét, Erszéynesné megfogta a bal mellét.

— Hogy te se maradj le. — Borika Erszéynesnére nézett. — Ki engedte meg neked?

— Hagyd. — Anikó lesütötte a szemét, válla megremegett. Valaki alulról simogatta, csókolta, becézte. Akárcsak egy kellemes fürdőbe került volna.

— Ki engedte meg neked? — Borika rátette a kezét Erszéynesné kezére.

Erszéynesné nem engedte el Anikót. Siránkozni kezdett, hogy őt miért nem hagyják, amikor Berek Gizit hagyják, és arról nem is szólva, hogy Darvasné...!

Hirmanné a zsámolyon ült. Mindenki irtózatosan messze volt tőle. — Ne tegyétek ezt velem. — Körmével a zsámoly szélét kaparta.

— Vigyétek a zuhanyozóba — mondta Bazsóné.

Berek Gizi rátapadt az egyik mellére, Erszéynesné rátapadt a másik mellére, Darvasné alulról fölfelé a nyakára kúszott, aztán ott maradt mozdulatlanul.

Anikó arcát betöltötte a mosoly. Fölemelte a fejét. Bizonytalanul, mintha attól félné, hogy kiráz valakit a hajából.

Bazsóné egy szakszerű mozdulattal megfogta Anikó mellét.

Erszéynesné azt hitte, hogy megint el akarják kergetni, és még jobban hozzásimult.

Hirmanné lecsúszott a zsámolyról, Anikó elé lépett. — Várnak rád. Olyan rendes ember... olyan nagyon rendes ember.

Anikó mosolygott.

Darvasné Anikó hátán csúszkált, belebújt a hajába, a fülébe suttozott, majd leszánkázott a két lába közé.

— Én is — mondta egy szemüveges, földrajztanár-külsejű kisaszszony. Anikóhoz ment, és megfogta a fülét.

Bazsóné megismételte:

— Vigyétek a zuhanyozóba.

Borika rávert Anikó nyakára, és úgy hátulról előredűtötte a fejét. Anikó lesütötte a szemét, végignézett a vállán, a mellén, a derekán, elbúcsúzott a vállától, a mellétől, a derekától.

Ketten elkapták a karját, megindultak vele a zuhanyozó felé.

Hirmanné eljűk ugrott. Valamit kiáltott, de félrelökték. Megrázta a fejét, aztán kóvályogva elindult a menet után.

— Egyszer majdnem kihajítottam — mondta a vezetőnő.

A férfi ránézett, felemelte a konyakospoharát. Két fél konyakot kért, meg két duplát. Meghívta a vezetőnőt. Nem maga miatt, az nem érdekes, de Anikó...

— Már nem is tudom, hogy Anikó mit csinált. Talán az egyik vendéggel szemtelenkedett, de az biztos, hogy nagyon lekaptam.

A férfi kiegyenesedett, valósággal megmerevedett. — Anikó nem szem-

telen. Higgye el, hogy nincs benne semmi ilyesmi. — Ellágyult a hangja. — Talán egy kicsit vad, de az is csak azért, mert még nem foglalkoztak vele eleget. — Kijavította magát. — Nem is, hogy eleget, de kellőképpen. Igen, az a baj, hogy nem foglalkoztak vele kellőképpen.

— Én mindent megteszek, de hát ez mégse nevelőintézet — Megrázta a fejét, és megint csak azt mondta. — Higgye el, nincs könnyű dolgom.

— Egyikünknek sincs könnyű dolga.

Anikó fejére turbánt csavartak. Darvasné a fenekére is törülközőt kötött, aztán egy mozdulattal szétbontotta, ahogy Anikót beállították a zuhany alá.

Beállították a zuhany alá.

— Majd én szabályozom a vizet — mondta a szemüveges kiasszony. Langyos vizet csorgatott Anikóra.

— Le kell mosni — mondta Bazsóné.

Vetközni kezdtek. Berek Gizi és Erszéyenesné beugrottak a zuhany alá.

— Bízd rám. — Borika kivette a szappant Erszéyenesné kezéből.

— Nem! — Erszéyenesné Anikó melléhez kapott. Olyan volt az a mell, mint egy vízipótlólabda.

— Hátul én mosom le!

— A nyaka az enyém!

— A válla!

— A melle!

Egymást taposták a zuhany alatt.

Egy valaki állt csak fölöltözve. Hirmanné. Állt, és nézett, de úgy, mint aki már szólni se tud. Nézte, ahogy fröcskölve, visongva lecsapnak Anikóra, ahogy kitépik egymás kezéből, ahogy Erszéyenesné ki akar ugrani a zuhany alól Anikó mellével, de Borika elgáncsolja, és egymásra esnek, a másik melle a szemüveges Klárinál van, az odapozozza Bazsónénak, Bazsóné Berek Gizinek, Berek Gizi...

Hirmanné lekuporodott a zuhany elé.

— Anikó — szólította —, Anikó...

Anikó arca egy eszméletlen mosolyban felszállt a zuhatagból.

— Kihozni valakiből valamit — mondta odafent a férfi. — Türelmemmel, szeretettel —, ez a legtöbb, amit tehetünk.